

שיר הכבוד – אנעים זמירות

Most synagogues follow the practice of reciting שיר הכבוד – אנעים זמירות on שבת morning either after תפלת מוסף or תפלת שחרית. Who composed שיר הכבוד and why did it become incorporated into the תפילות of שבת?

מקור התפילות' – (נו') – אנעים זמירות מחברו היה רבינו שמואל ברבי קלונימוס אביו של ר' יהודה החסיד, כן כתב בספר מקורי המנהגים. וגם דרבינו שמואל זה חיבר ההושענא כהושעת א – לים בלוד. וכתב הב"ח בסי' קל"ב בד"ה אלא, וזה לשונו: וקבלתי שלכך תקנו הקדמונים שיר הכבוד שהוא אנעים זמירות לאומרו בכל יום לאחר שאמרו סדר קדושה (ובא לציון גואל) לפי שיש בו אנדה? "קשר תפילין הראה לעניו תמונת ה' לנגד עיניו" ולומר עליו קדישים כדי שבכל יום ויום יתקיים העולם אקדושה דסידרא (קדוש, קדוש, קדוש של ובא לציון) ואמן יהא שמיה רבה דאגדתא דכיון דבכל יום ויום קללתו מרובה מחבירו צריך לתקון זה בכל יום ויום; ולא לסמוך אאמן יהא שמיה רבה דאגדתא שבכל שבת בלחוד כמו שפרש"י (במס' סוטה ע"א) עד כאן לשון הב"ח.

Translation: The author of the Piyut Anim Zemiros was Rabbi Shmuel son of Rabbi Kolonymous, father of Rabbi Yehuda Ha'Chasid (1200-1300's). So it is written in the book: Mikorei Ha'Minbagim. This same Rabbi Shmuel authored the Hoshana of K'Hoshata Ailim B'Lud. The Bach wrote in Siman 132 in the paragraph that begins: Elab, and this is what he wrote: I was told that our early ancestors composed the Shir Ha'Kavod which is also known as Anim Zemiros to be said each day after reciting Kedushah D'Sidra (Oo'Vah L'Tziyon Go'Ail) because the Piyut has within it an Aggadata (midrash); i.e. the words: Kesber Tefilin Her'Ah L'Ainav, Temunas Hashem L'Neged Ainan. Because we study an Aggadata as part of Anim Zemiros, we are required to recite Kaddish after completing Anim Zemiros. Our Sages wanted us to recite this extra Kaddish as the fulfillment of a statement in the Gemara that the world remains standing because of two reasons; i.e. our reciting Kedushah D'Sidra (Kadosh, Kadosh, Kadosh found in Oo'Vah L'Tziyon) and our reciting Kaddish after having studied Aggadata. We do this because every day is harder to tolerate than the one before. We therefore undertake these acts to ease the difficulties. We should do this every day and not rely on saying Kaddish after studying Aggadata only on Shabbos.

It would appear from the comments of the ב"ח that in his era שיר הכבוד was recited every day after קדושה דסידרא (ובא לציון גואל). We do not currently follow that practice. Why was the practice discontinued?

לבוש אורח חיים סימן קלג – מנהג חדש נתפשט באלו הארצות בימי, שנהגו לומר מיד אחר קדיש יתום שיר היחוד, וחלקוהו לשבעה חלקים כמספר ימי השבוע, ואיני יודע טעם נכון להתפשטות המנהג הזה, שאם כדי לספר בשבחו יתברך היה להם לאומרו קודם התפלה כמו שכתבתי טעמא לעיל סימן א' [ס"ט] באמירת תהלים. ושמעתי בימי חורפי שאין לו טעם אלא שהנהיגו כן משום האבילים כשישנם הרבה בר מינן, שיגיעו להם לומר קדישות לכל אחד, ועכשיו שנקבע נקבע. ואני אומר שהטעם הוא כטעם ג' ברכות אחרונות שבתפילה שהוא כעבד שקבל פרס מרבו שמשבחו והולך לו, שזה גם כן נראה לי טעמא במה שאומרים עלינו לשבח אחר כל התפלות, כדי לשבחו יתברך ולכרוע לפניו יתברך כשאומרים ואנחנו כורעים וכו', ואח"כ לצאת מבית הכנסת שהוא כמו

1. Rabbi Binyomin Friedman, Miskolc. Hungary, 1935.

2. On the words: (שמות לג', כג') וראית את אחרי ופני לא יראו (שמות לג', כג')

עבד שנוטל רשות מרבו שמשתחוה והולך לו, כן הוא טעמא דשיר היחוד.

Translation: A new practice developed in this geographic area during my lifetime to recite Shir Ha'Yichud after the Kaddish Yasom that follows Aleinu. Shir Ha'Yichud is divided into seven sections and one section is recited each day. I cannot find a reason to justify the practice. If its purpose is to extol the virtues of G-d, it should be recited before the prayer service as I wrote about that practice of reciting Tehillim, in Siman 1. I heard in my old age that in fact there is no justification for the practice. Instead the practice began as a means by which to allow additional mourners to recite Kaddish Yasom³. Once the practice was instituted, it remained in effect. I would say that the true reason for the practice parallels the purpose of reciting the three last Brachos of Shemona Esrei; we are acting like a servant whose master has fulfilled his wish and who then heaps praise on his master for doing so. I believe that it is the same basis upon which the practice of reciting Aleinu L'Shabeach at the end of the service was instituted; as a means of heaping praises on G-d and then bowing down to Him as we say: and we bow etc. and to then part from the synagogue. It is similar to acting like a servant who bows to his master as he asks permission from his master to take leave of him. That must have been the reason that the practice of reciting Shir Ha'Yichud at the end of the prayer service began.

אך כבר עמד מוריני ורבינו וגאוננינו הגדול מוהר"ר שלמה לוריא ז"ל ובטל אותה בכל מקום שהיה שם אב בית דין שלא יאמרוהו מטעם לא ניתן לכתב, אבל לא השגיהו בו כל הקהילות כי נראה להם טעם חיצוני הוא. אך מה שנוהגין לומר גם בכל יום שיר הכבוד שהוא אנעים זמירות וגם הגאון הנזכר לא ביטל אותן, על זה תמהתי מאוד, כי היה נראה לי שלא לאומרו בכל יום, ולא מפני גריעותיה חס ושלום אלא ממעליותיה, והיינו משום שכיון שחושבין אותו לשבח גדול לא היה להם לאומרו בכל יום אלא לפרקים כגון בשבת ויו"ט, ועל דרך שאמרו רז"ל [שבת ק"ח ע"ב] כל האומר הלל בכל יום הרי זה מתרחק ומגדף, כי אין זה דרך המוסר אפילו במלך בשר ודם לספר בשבחיו הגדולים בכל יום, כדי שלא להרגילם כל כך בפני הבריות ויהיה אז בפיהם כמזמר ומתלוץ, ולא יהיה הגדילה כל כך בעיני הבריות כמו שהוא בדבר שקורין לפרקים ולעתים רחוקים, וכמו שכתב גם כן החכם רבי משה מיימון ז"ל [במורה נבוכים ח"ג פמ"ה] בטעם ביאת הכהן הגדול לפני ולפנים דוקא ביום אחד בשנה ולא יותר, כדי להגדילו, כן היה להם לעשות גם כן בשיר הכבוד.

Translation: Nevertheless our teacher, Rabbi, great Gaon, Rabbi Shlomo Luria, ז"ל, took a stand and banned the practice in every place where he was appointed the head of the Jewish court and directed the community not to recite Shir Ha'Yichud at the end of the service for a reason not necessary to quote. Not all the communities adhered to his position because it appeared to them that the reason to ban the practice was not valid. However, the practice to also recite the Shir Ha'Kavod (Anim Zemiro) each day which even the aforementioned Gaon did not ban is very surprising to me because it appears to me that it is inappropriate to recite it each day, not because it is an inferior song, heaven forbid, but because it is a superior song. Since it is considered a song that contains a high level of praise it is inappropriate to recite it each day but instead should be recited only on special occasions such as on Shabbos and on Yom Tov. This is in following with what our Sages taught (Shabbos 118, 2): whoever recites Hallel each day is a heretic because it is not appropriate behavior even in relation to a human leader to recite his high praises each day so as not to become so accustomed to saying them that the words become routine and lose their meaning. The practice reduces the significance of the words and it becomes like reciting any other words. This is in line with what the Rambam taught (Moreh Nevuchim, Section 3, chapter 45). He explained that the Kohain Ha'Gadol would enter the Holy of Holies in the Beis Hamikdash only one day a year and not more often in order to make that moment very special. We too should conduct us ourselves in a similar manner in relation to reciting the Shir Ha'Kavod.

ואם על כל פנים היו רוצים לאומרו, לא היה להם לפתוח הארון בכל יום שהוא לנו במקום ביאת מקדש לפני ולפנים, וכמו שעושים בעלינו לשבח שאומרים אותו בכל יום, ואין פותחין הארון

3. The לבוש is describing the original Ashkenazic practice that only one mourner would recite each example of Kaddish Yasom as representative of all the mourners present.

להבין את התפלה

לאמירתו אלא בראש השנה וביום הכיפורים, כדי להגדילו ולהודיע להם שהוא שבה גדול ביותר, ויאמרוהו על ידי כן גם בשאר ימות השנה בכונה יותר גדולה, ולתת זה על לבם בראש השנה ויום הכיפורים שהם ימי הדין, גם היה להם לעשות כן באנעים זמירות. ולולי להפסיד הצדקות השתי, שמוכרין אותן בכל יום ונותנין המעות לצדקה בצירוף שהיה דבר תמוה מאד בעיני הבריות, הייתי מבטלו במקום דאיישר חילי מלפתוח הארון, רק בשבתות וימים טובים וראשי חודשים הייתי פותחו, על סמך הכתוב ביהזקאל [מו, א] שאמר שער החצר הפנימי וגו' יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח [ביום החודש יפתח]. וביום שיש בו מילה מקדימין לומר השיר היחוד מיד אחר סדר הקדושה לומר עליו קדיש יתום, ולהניח עלינו לשבת אחר שמלו התינוק כדי לכלול גם התינוק במה שאומרים שלא עשנו כגויי הארצות וכו'.

Translation: If despite these reasons, a community wishes to recite Shir Ha'Kavod each day, they should do so without opening the ark on weekdays. The ark is viewed as a substitute for entering into the inner sections of the Beis Hamikdash. We should follow the practice that was established for opening the ark before reciting Aleinu L'Shabeach. We recite Aleinu L'Shabeach every day but we do not open the ark before reciting it except on Rosh Hashonah and on Yom Kippur. That practice is followed in order to raise the importance of the words as an example of grand praise on those days. In restricting the opening of the ark for Aleinu L'Shabeach to those days, Chazal hoped that the community would have greater respect for the words of Aleinu on the other days of the year and that the words would have more meaning on Rosh Hashonah and on Yom Kippur, days of judgment. The same practice should be followed concerning the recital of Anim Zemiros. I do have a concern in discouraging the practice of opening the ark for the recital of Anim Zemiros each day. I know that it will cause a reduction in the amount of money that is collected and given to charity as a result of selling the right to open the ark for Anim Zemiros each day. However it remains an astonishing act. I would encourage any community that will heed my words to discontinue the practice of opening the ark for the recital of Anim Zemiros each day. The ark should be opened only on Shabbos, Yom Tov and on Rosh Chodesh. This is based on what Yechezkeil wrote (46, 1) the inner gate etc., should be closed on the six days of creation and open only on Shabbos (and on Rosh Chodesh it should be opened). Furthermore on a day in which a circumcision is held in synagogue, the recital of Shir Ha'Yichud should be advanced to before Aleinu and after Kedushah D'Sidra, Kaddish Yasom should be recited. The recital of Aleinu should be deferred until after the circumcision in order that the circumcised child be included when the congregation declares that those present were not created like the other nations of the world.

The לבוש not only criticizes the practice of reciting שיר הכבוד everyday but also discourages the custom of reciting שיר היחוד every day. In addition, the לבוש provides some insight on other aspects of תפלה. Let us review some of his points:

1. That if one wants to add additional compositions of praise of G-d, he should do so before beginning תפלת שחרית. He includes the recital of תהילים as one example of that practice.
2. That the custom of reciting שיר היחוד every day began as an opportunity to add one more קדיש יתום to תפלת שחרית. That practice began at a time when in מנהג אישכנז only one mourner would recite each קדיש יתום as representative of all the mourners present. (Sephardim are the ones who always followed the practice of having all the mourners present recite קדיש יתום in unison). Every additional קדיש יתום was viewed as an opportunity for one more mourner to recite קדיש יתום.
3. That שיר הכבוד was deemed to be a higher form of praise than שיר היחוד and should not be

recited each day.

4. That if **שיר הכבוד** was to be recited each day, it should not be accompanied with **פתיחת הארון** (opening the ark). The **לבוש** viewed **פתיחת הארון** as tantamount to entering into the inner sanctum of the **בית המקדש**. In his opinion, accompanying the recital of **שיר הכבוד** each day with **פתיחת הארון** diminished the significance of **פתיחת הארון** over the long run.
5. Parenthetically he explains why at a service in which a **ברית מילה** is performed, the recital of **עלינו לשבח** should be deferred until after the **ברית מילה** takes place.

The comment made by the **לבוש** that **תהילים** and similarly **שיר החרוד** should be recited before the prayer service is in line with a lengthier explanation that the **לבוש** provides in 'סימן א':

לבוש אורח חיים סימן א' סעיף ט'-וכן אותם שרגילין לומר תהלים בכל יום, חייבים לברך קודם לכן ברכת התורה, שהרי כל אלו פסוקי תורה הם, ואין לקרותם בלא ברכה, והיא כתובה לקמן סימן מ"ז. ואפילו למ"ד [שם ס"ד] פסוקים שאינו אומר דרך לימוד אלא דרך בקשה וריצוי אין צריך לברך עליהם, הרי אין באלו הפסוקים שום לשון ריצוי ובקשה רק קורא בתורה, והוא מכפר ומועיל כמו קרבן. גם פסוקי תהלים אינם כולם לשון תחנה ובקשה אלא שבה וקריאה בעלמא:

Translation: Those who follow the practice to recite Tehillim each day should recite Birchos Ha'Torah prior to doing so since Tehillim consist of verses of Torah and it is necessary to recite a Birchos Ha'Torah before reciting verses of Torah as I have written in Siman 47 above. Even those who hold that verses that are not studied but are merely recited as requests do not need to be preceded by a Bracha would agree that since these verses do not include words of request but are recited as words of Torah and are meant to be requests for forgiveness and are being offered in a manner similar to a Korban, the verses should be preceded with a Birchas Hatorah. So too verses of Tehillim do not consist exclusively of words of supplication and request but also include words of praise and are read as words of Torah.

ועוד עיקר המנהג באמירת המזמורים של תהלים, הוא ממה שכתב בעל שערי אורה בתחלתו שהוא להבריה המקטרגים קודם התפילה, כדי שתעלה התפלה אח"כ בשלום בלי שום מקטרג. ושלכך קראם דוד מזמורים, על שם שהם מחתכים להם דרך לעלות התפלה, מלשון וכתת הזוללים במזמורת [ישעיה יח, ה]. וכן אמר דוד עליו השלום במקום אחר [תהלים קיט, נד] זמירות היו לי חוקיך וגו', ולא לשם תחנה הם נאמרים, לפיכך ראוי לברך עליהם בתחלה [ועייני לקמן סימן תקפ"א (ס"א)]. ומטעם זה נ"ל ג"כ מנהג של טעות הוא אותם שאומרים תהלים אחר התפילה, שהרי עיקר אמירתם הוא כדי להבריה המקטרגים כדי שתעלה התפלה בשלום אח"כ, ומה יועיל להם ההברחה אחר שהתפללו, אם כבר ח"ו פגעו כמה מקטרגים בתפלתם, אין ההברחה מועלת כלום אח"כ, נ"ל. ואפילו אם אין הכוונה אלא לומר שירות ותשבחות של דוד, טוב לומר אותם קודם התפלה, שכן אמרו חז"ל [ברכות לב ע"א] לעולם יסדר אדם שבחו של הקב"ה ואח"כ יתפלל כמו שיתבאר עוד בעזה"י [סי' נד ס"ג]

Translation: Furthermore the practice of reciting chapters of Tehillim is based on what was written by the Baal Sha'arei Orab in the beginning of his book. They are recited before Tefila to chase away those heavenly beings who argue against G-d accepting our Tefilos. After we recite verses from Tehillim, our Tefilos can rise to G-d without any interference. That is why Dovid Ha'Melech called them Mizmorim, from the root word, zemer, to cut. The chapters of Tehillim cut a path through heaven over which the prayers can travel directly to G-d. The use of the word "Mizmor" in that sense is found in a verse from Yeshiyahu 18, 5: he shall cut off the sprigs with pruning books. So too Dovid Ha'Melech said in an other place (Tehillim 119, 54): Your statutes have been my songs in the house of my pilgrimage. These Tehillim are not recited as supplications. That is why it is appropriate to recite a Birchas

להבין את התפלה

Ha'Torah before reciting them. For this reason it appears to me to be a mistake to recite Tehillim after the prayer service since we recite chapters of Tehillim to chase away those heavenly bodies which argue against G-d accepting our Tefilos and then our Tefilos ascend to heaven unimpeded. It is too late to chase away those heavenly bodies once the prayer service has been completed. Chasing them away does not accomplish anything at that point. Even if your intention in saying those chapters of Tehillim is to recite words of praise to G-d, it is still better to do so before you begin the prayer service based on what our Sages taught us that we should arrange our words of praise and then make requests of G-d, as I hope to explain further along.

What is the harm in reciting the words of praise found in שיר היחוד and שיר הכבוד each day?

של"ה מסכת תמיד פרק נר מצוה-קיו. סוף דבר. לעולם ימנע אדם את עצמו מהזכרת שבחים ותוארים שאינם מסורים בידינו מאנשי כנסת הגדולה, וממטבע שטבעו חכמי התלמוד, שהם תקנום על פי ידיעותם בשמות הממונים לפעולות. וזהו ענין מאמרם (ברכות לג ב) על הא-ל הגדול הגבור והנורא, אף שאמרם משה רבינו ע"ה, אי לאו דתקנינהו אנשי כנסת הגדולה לא היינו אומרים, משום שמה רבינו ע"ה אמרם מצד השגתו בהם כנבואתו הגדולה ורב גובריה, אמנם אנשי כנסת הגדולה תקנום לפי סדר הפעולות והנהגה, ולולי זה לא היו אומרים אף שאמרם משה. אבל מי שירצה להזכיר שבחים ותוארים ואינו מבין בהם בשום בחינה מבחינה הנוכרת לעיל, עבירה גדולה היא בידו. ואומר אני עליו עבירה גוררת עבירה, כי נוסף על עבירה חמורה הנוכרת לעיל, עובר על לא תשא שם שמים לבטלה. וכן קבלתי ממורי הגאון והחסיד מהר"ש.

Translation: A person should stop himself from reciting praises and descriptions of G-d that were not transmitted to us by the Men of the Great Assembly and in doing so, deviate from the form of prayer that our Sages of the Talmud composed based on their knowledge of the workings of the heavenly worlds. That is what our Sages meant (Brachos 33, 2) when they discussed the words: Ha'Kail Hagadol V'Ha'Norah. Although those words were first uttered by Moshe Rabbeinu, if not for the fact that the Men of the Great Assembly decided that we could say those words, we would not have been able to recite those words simply because Moshe Rabbenu said those words based on his great prophetic powers and who he was. Nevertheless, we can recite those words because the Men of the Great Assembly placed them into our prayers based on their utility. If not for the fact that the Men of the Great Assembly did so, we could not say those words even though Moshe Rabbeinu said them first. However anyone who wants to say words of praise to G-d and descriptions of G-d but who does not employ them in the manner in which the Men of the Great Assembly intended them to be used is committing a major sin. I describe someone who acts in that manner as being a person for whom the commission of a sin leads to the commission of additional sins. In addition to the great sin I just mentioned, he also violates the commandment of not reciting the name of G-d in vain. So I learned from my teacher, the Gaon and righteous one.

קיה. ונראה לי, דזה היה דעת הרבה חכמים שביטלו לומר שיר היחוד, בשביל טעם הנוכר לעיל, מאחר שהוא רבוי תוארים ושבחים, ומי ימלל גבורות ה'. ואין לו לאדם לסדר שבחו של מקום אלא סדר הברכות והזמירות שתקנו חכמינו ז"ל והתפילה שסדרו אנשי כנסת הגדולה. וכדי שידע ויבין כל ענייני התוארים ושבחים שמוציא מפיו בתפילתו, יפשיט את עצמו מכל גשמיות וכו', וכמו שכתב הטור (אורח חיים) ריש סימן צ"ח, וזה לשונו: מחשבתו כיצד כו', עד... וכן היו עושים חסידים ואנשי מעשה, שהיו מתבודדים ומכוונים בתפילתם עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות, ולהתגברות רוח השכליית עד [שהיו] (ש)מגיעים קרוב למעלת הנבואה, עד כאן.

Translation: It appears to me that the opinion of many Sages that Shir Ha'Yichud not be recited each day was based on the aforementioned concept; that it contains too many descriptions and praises of G-d within it and who is in a position to recite such praises of G-d. A person should not arrange words of praise for G-d except through Brachos,

the songs that our Sages composed and the service of prayer that the Men of the Great Assembly compiled. In order to truly understand the descriptions of G-d and the words of praise that come out of our mouths during the prayers, a person should avoid material things as the Tur said (Orach Chayim Siman 98) what should be in a person's mind? etc. So too the early righteous people would contemplate the prayers until they reached a state of being above physical pleasures and would rise above rationality until they would reach a state of prophecy.

ומטעם זה הורשה לנו בראש השנה וביום הכפורים לספר ביותר בשבחים, משום שאנו כמלאכי אלהים, ודומים כאילו היינו דרים ביניהם ושויים להם בהשגה. ואפילו אז, לא יוסיף יותר ממה שהוקבע לצבור ובצבור, על כרחך שעל דעת כן סדר כתר מלכות, (שיר) שחיבר רבי שלמה בן גבירול, במקום שנהגו לאומרם בצבור ביום הכפורים רשאי, ובמקום שלא נהגו לא יאמרם היחיד, רק יתחיל בסוף הסדר במקום שמתחילים הוידויים. ואף מה שהורשנו ביום כפור, בשאר הימים יהיו נזהרים כמו שכתבתי. ומי שרוצה לשפוך שיחו לפני השם יתברך, אז בכל עת ירבה בוידויים על עונותיו, ויזכיר שפלותו, ולהתחנן ולבכות, ויבקש סליחה ומחילה. וכבר חברו על זה כמה וכמה, וכל המרבה לספר הרי זה משובח, ויהיה מודה ועוזב, ואז ירוחם.

Translation: For that reason we are permitted on Rosh Hashbonah and on Yom Kippur to recite the words of praise found in the Shir Ha'Yichud prayer because on those days we are similar to angels. On those days, we appear to live among the angels and are equal to them in understanding. Even then, one should not go beyond reciting what is recited by others within the community. As a result, the poem, Keter Malchut that was composed by Rabbi Shlomo Ibn Gabriol may be recited in places where they were accustomed to saying it on Yom Kippur. However, in places where it was not the custom, individuals should not recite it but should start at the end where the confessional prayer begins. The fact that we are permitted to recite it on Yom Kippur does not change the fact that it should not be recited on other days of the year. Anyone who wants to spill his heart to G-d should consider reciting confessional prayers before G-d, should contemplate the lowness of his position, supplicate, cry and ask for forgiveness. Such prayers have already been composed and for those who engage in reciting them, it is praiseworthy.

Several of our current practices can be explained based on the above discussion; not reciting שיר היחוד except on ראש השנה and שיר הכבוד on ראש השנה and שיר הכבוד and שיר היחוד; יום כיפור and ראש השנה; reciting שיר היחוד in synagogue as a group before תפלת שחרית and ברוך שאמר before יום כיפור and יום טובים and שבת.

The סידור עבודת ישראל which follows the German customs provides that both the שיר היחוד and שיר הכבוד be recited after עלינו לשבח. He provides the following note before the שיר היחוד: ברוב הקהילות ואפילו באותן אין נוהגים לומר שיר היחוד כל ימות החול, מכל מקום בשבת אומרים שיר היחוד לשבת ומנגנים אחריו אנעים זמירות.

Translation: Most congregations and even those that do not follow the practice of reciting the Shir Ha'Yichud on weekdays, do follow the practice of reciting the Shir Ha'Yichud on Shabbos and sing Anim Zemiros after.

Before presenting סידור עבודת ישראל, אנעים זמירות, the סידור עבודת ישראל adds a note:

כשפותחים הארון הקדש לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו: שאו שערים ראשיכם, והנשאו פתחי עולם, ויבוא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, י-י עוז וגבור, י-י גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם, ושאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד, י-י צב-אות, הוא מלך הכבוד סלה.

Translation: When the ark is opened before reciting Anim Zemiros, one should recite these four verses: Si'Oo etc.